

tudíž opožděno a nelze na ně hleděti. Při ohlášení zmáteční stížnosti obžalovaný neuplatňoval žádných důvodů zmátečnosti, zejména pak nevedl vůbec žádných skutkových okolností, jež by tvořily nějaký důvod zmátečnosti. Stížnost měla tudíž podle § 1, čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta býti hned soudem stolice první; poněvadž se tak nestalo, odmítl ji soud zrušovací v zasedání neveřejném. Okolnost, že obžalovaný při ohlášení zmáteční stížnosti žádal, by mu byl zřízen obhájce a tomuto doručen byl přepis rozsudku, kteráž doručení stalo se teprve 3. prosince 1920, nemůže na tom nic změnit, poněvadž lhůta, určená v § 285 tr. ř. ku provedení zmáteční stížnosti, jest podle § 6 tr. ř. neprodlužitelná; obžalovaný obdržel již 22. listopadu 1920 přepis rozsudku, následkem čehož nebylo příčiny, by při ohlášení zmáteční stížnosti žádal opět za přepis jeho, a lhůtu 8denní, určenou zákonem ku provedení zmáteční stížnosti, nelze počítati ode dne doručení druhého přepisu rozsudku obhájci, ani ode dne, kdy tento obdržel dekret, jímž byl jmenován obhájcem obžalovanému, nýbrž dlužno ji počítati ode dne ohlášení zmáteční stížnosti. Zřízením obhájce a doručením druhého přepisu rozsudku jemu nemohla tedy býti prodloužena lhůta ku provedení stížnosti; obžalovaný nemohl býti na omylu v této příčině již proto, poněvadž rozsudek byl mu 22. listopadu 1920 doručen s náležitým písemným poučením, jež nachází se při spisech trestních. Z výjimečného předpisu § 1 čís. 3 zákona z roku 1877, že zmáteční stížnost, která není opatřena podpisem oprávněného obhájce, má býti vrácena k napravení této vady do tří dnů, nelze usuzovati, že žádosti za zřízení obhájce za účelem sepsání zmáteční stížnosti prodlužuje se zákonná lhůta k podání jejímu. Vzhledem k poslední větě § 427 tr. ř. a obdobou posledního odstavce § 2 zákona z roku 1877 zasílají se spisy vrchnímu zemskému soudu v Praze k vlastnímu příslušnému rozhodnutí o odporu a odvolání obžalovaného.

Čís. 374.

Stěžovateli, jenž již v opovědi opravného prostředku naznačil jednotlivě důvody, není tím zabráněno v tom, by po doručení vyžádaného opisu rozsudku neprovedl opravný prostředek znovu nebo podrobněji.

(Rozh. ze dne 15. února 1921, Kr II 65/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení stížnosti obžalovaného do usnesení expositury krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 21. ledna 1921, jímž byla zavržena zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku ze dne 15. prosince 1920, usnesení v odpor vzaté zrušil a krajskému soudu uložil, by opis trestního rozsudku dodal obžalovanému k rukám vykázaného obhájce se zákonným poučením dle § 285 tr. ř. a pak buď až dojde provedení zmáteční stížnosti a odvolání anebo lhůta k tomu marně uplyne, dále po zákonu jednal.

O d ů v o d n ě n í:

Usnesením v odpor vzatým zavrhl krajský soud zmatečnou stížnost obžalovaného dle § 1, odstavec druhý, zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 s odůvodněním, že v provedení zmatečnou stížnosti nejsou zřetelně a určitě uvedeny důvody zmatečnosti. Krajský soud přehlédl, že podání jest označeno výslovně jako o h l á š e n í odvolání co do viny a trestu a pro nepravdivý postup v řízení (slova: oznamujem odvolanie) a že stěžovatel v podání tom výslovně žádá za opis rozsudku do rukou obhájce za tím účelem, »aby sa prípadne pri ďalšom preličení na tieto (scil. shora v podání vytčené) nepravdivosti viac rozšíriť mohl«; této větě nelze rozuměti jinak, než že stěžovatel hodlá na základě opisu rozsudku, o jehož doručení žádá, blíže provést důvody zmatečnosti, pokud tak již v podání samém neučinil. Z okolnosti, že stěžovatel již v ohlášení samém naznačuje jednotlivé důvody zmatečnosti, nelze vyzcovati, že by mu nepřislušelo právo, zmatečnou stížnost i odvolání po doručení vyžádaného opisu rozsudku znovu anebo podrobněji provést.

Čís. 375.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Doložkou »nezávazně« není o sobě vyloučena trestnost předražování.**

(Rozh. ze dne 17. února 1921, Kr I 623/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Plzni ze dne 16. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování podle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., opraviv rozsudek v odpor vzatý v tom smyslu, že vyloučil z něho výrok, že stěžovatel provozoval s předměty potřeby řetězový obchod.

D ů v o d y:

Po stránce skutkové jest v podstatě zjištěno, že obžalovaný prodal železničnímu družstvu v P. 20.000 jutových pytlů po 17 K 60 h za kus, jež mu byla nabídla firma L. a B. ku koupi po 14 K 50 h po případě 13 K za 1 kus. Nalézací soud spatřoval ve zjištěném jednání obžalovaného přečim předražování v obou formách § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., totiž jak předražování řetězovým obchodem, tak i pletichami. Toto stanovisko popírá zmatečnou stížnost důvodem zmatečnosti § 281 čís. 9 a), b) tr. ř., správně ovšem jen důvodem čís. 9 a), ježto ne tvrdí nějakou okolnost, jež by vylučovala již podle zákona trestnost jednání obžalovaného, nýbrž jenom nesprávné právní posouzení skutkových okolností zjištěných nalézacím soudem. Zmatečnou stížnost tvrdí, že nemůže býti řeči ani o řetězovém obchodu ani o pletichách především proto, ježto smlouva, kterou uzavřel obžalovaný se železničním družstvem v P. o dodání 20 tisíc pytlů, byla ujednána jen na oko, takže prý vůbec ne-